

És futbol! Però no només

«La sorpresa, carregada de prejudicis, va ser comprovar que se sabia tots els noms de les jugadores del Barça femení»

El futbol no m'interessa gaire. Ho dic amb la boca petita perquè en un país on és l'esport rei i el Barça és professat com una religió, sembla un sacrilegi. No és que no m'interessi perquè no m'agradin els esports, sinó perquè em fatiga tot el que comporta: l'espai informatiu de què disposa als mitjans i als noticiaris, les portades previsibles, els programes de ràdio o televisió específics. Però, aquest article no va contra ningú, només ho aclareixo per no ferir susceptibilitats. N'entenc la importància i el que suposa per a tanta gent, i ho respecto.

Això no vol dir que no m'agradin els esports. Com a practicant d'un esport minoritari -hoquei herba, com sabran, molt arrelat a Terrassa- el futbol és envejable en molts aspectes! Aquesta notorietat, aquesta omnipresència... què us he de dir. He conegut alguns dels millors jugadors del món d'*hockey* -nosaltres ho escrivim així, està malament, però ho fem- i algunes de les millors jugadores que són d'aquí, han llorejat gestes increïbles, han esberlat rànquings i s'han confirmat en una posició dins l'onze dels equips ideals, i són pràcticament desconeguts per al gran públic. Novament, enveja sana.

Una altra cosa que em molesta del futbol és que condicioni. "Avui juga el Barça", i de cop, et trobes mirant un partit et vingui de gust o no, perquè al sofà de casa, estàs en franca minoria. I això em va passar la setmana passada. El dimecres el Barça (femení) jugava la semifinal de la Supercopa d'Espanya contra el Reial Madrid i, el meu fill, em va demanar de veure el partit. La sorpresa va ser comprovar que se sabia tots els noms de les jugadores, a banda del de l'Alexia Putellas. Les seves germanes també se'l miraven amb interès. A traïció i carregada de prejudicis - em va delatar la sorpresa que identifiquessin les jugadores amb tanta facilitat, perquè, fins fa quatre dies, no era gens habitual que les noies ocupessin cap mena d'espai informatiu- em van dir: mare, és el Barça!

I, amb aquesta expressió de naturalitat, explicaven per què miraven aquell partit, per què sabien què es disputava just en aquell moment i per què els agradava mirar-lo: perquè jugaven bé.

L'altra part d'aquesta història és la imatge icònica que ha deixat la final de la Supercopa que es va disputar diumenge, en què les blaugranes van golejar l'Atlético de Madrid 7 a 0. Amb una victòria tan contundent i, veient jugar de nou el Barça amb estil Barça, la portada de l'endemà a la majoria dels diaris també va ser sorprenent, gratament sorprenent. No era la de les jugadores victorejant la copa amb les limitades versions que aquesta foto sol tenir de braços alçats, cares de felicitat i confetis de colors, sinó la baca que les jugadores van fer a la rival Virginia Torrecilla, que va disputar el primer partit de futbol després de dos anys, un cop superat un tumor cerebral.

Què voleu que us digui, això no és només futbol, ni és només Barça. Però conté tots els valors de l'esport, que tan sovint oblidem: companyerisme, confiança, cooperació, solidaritat, esforç i superació. Personal i col·lectiva. Només així, s'arriba tan lluny.